

thơ

Lê Trinh

Nhạc đen

Nhạc Đen

Nhạc Đen

Tác phẩm thơ Lê Trinh

Trình bày: Lê Trinh

Thiết kế bìa: Lê Trinh

Tranh bìa của họa sĩ: Tatyana Markovtsev

(Đã xin phép được sử dụng bản quyền tranh
của họa sĩ cho tập thơ này)

ISBN:

Copyright © 2023, Lê Trinh

Lê Trinh

Nhạc Đen

thơ

MỤC LỤC

(162 bài)

I. Tiếng Hát Đen	Tr.14 (40 bài)
Miền đất	15
Vũ điệu châu phi	16
Phương Đông	18
Lời ca của những người yêu nước	19
Đây là năm chỉ nằm trong sách vở	20
Viết cho chong chóng	21
Một bài thơ cho thổ dân	22
Thời phán xét	23
Đế quốc bị giảm cân	24
Tiếng hát đen	26
Kinh địa ngục	29
Không gì thay đổi	30
Nhánh sông đầy cá	31
Bầu trời mang vẻ mặt thù hận	32
Chào mừng năm mới	33
Chiều bên tháp cổ	36
Vài liều cơ bản	37
Cái đẹp cuối cùng	41
Ba phe	42
Tượng đài	43
Khát vọng hòa bình	44
Một khúc ngâm cho chiến tranh	45
Paulus ở Stalingrad	46
Người lính trở về	48
Cao điểm	49

Chịu đòn cho quý tộc	50
Cảm hứng trận Kursk	51
Câu hỏi	52
Nhật ký của một ngôi đền	54
Thượng đế là một bộ lạc	55
Cụ ước	56
Hòa khúc với Rome	58
Chim mỗi	59
Những cuốn sách đang đóng một cái hòm đựng xác	60
Vài dòng viết tặng vĩ nhân	61
Bài thơ tặng một người điên	62
Tặng Jack London	63
Tặng B.	64
Bây giờ đêm gần tới	65
Mặt trời thuê ánh sáng	67
II. Ở vùng núi	Tr.68 (37 bài)
Ngợi ca sáng tạo	69
Trên con đường tôi đi	70
Em gái chăn bò	71
Nhật ký	72
Đám rước	73
Ở giữa	74
Thơ cho mùa hạ	75
Giao phối	76
Hành trình	77
Hoa rơi	78
Ở vùng núi	79
Tuổi thơ tôi	80
Quê hương mưa sét gở	82
Khúc đứt đoạn của một cánh chim	83
Bị cuốn đi	84

Cho ngôi làng chín mộng	85
Cái ống điếu	86
Nhạc sĩ	87
Lá rơi	88
Hát giữa vườn đêm	89
Khoảnh khắc	90
Vượt biển	91
Trở về chỉ còn lại thơ	92
Bài ca số 1	93
Bài ca số 2	94
Bài ca số 3	95
Bài ca số 4	96
Bài ca số 5	97
Bài ca số 6	98
Bài ca số 7	99
Bài ca số 8	100
Bài ca số 9	101
Bài ca số 10	102
Bài ca số 11	103
Bài ca số 12	104
Bài ca số 13	105
Bài ca số 14	106
Bài ca số 15	107

III. Rượu, hồi tưởng và yên ương

Tr.108 (41 bài)

Bài thơ rượu số 1	109
Bài thơ rượu số 2	110
Bài thơ rượu số 3	111
Bài thơ rượu số 4	112
Bài thơ rượu số 5	113
Bài thơ rượu số 6	114
Bài thơ rượu số 7	115

Bài thơ rượu số 8	116
Bài thơ rượu số 9	117
Bài thơ rượu số 10	118
Bài thơ rượu số 11	119
Bài thơ rượu số 12	120
Bài thơ rượu số 13	121
Bài thơ rượu số 14	122
Ở quán cafe yêu	123
Buồn	124
Dưới vành môi	125
Hai thùng nước đắng	126
Bài hồi tưởng số 1	128
Bài hồi tưởng số 2	129
Bài hồi tưởng số 3	130
Bài hồi tưởng số 4	131
Bài hồi tưởng số 5	132
Bài hồi tưởng số 6	133
Bài hồi tưởng số 7	134
Bài hồi tưởng số 8	135
Bài hồi tưởng số 9	136
Bài hồi tưởng số 10	137
Bài hồi tưởng số 11	138
Bài hồi tưởng số 12	139
Bài hồi tưởng số 13	140
Bài hồi tưởng số 14	142
Bài hồi tưởng số 15	143
Bài hồi tưởng số 16	144
Bài hồi tưởng số 17	145
Bài hồi tưởng số 18	146
Bài hồi tưởng số 19	147

Bài hồi tưởng số 20	148
Bài hồi tưởng số 21	149
Bài hồi tưởng số 22	150
Uyên ương	151
IV. Cõi mây (thơ của thuở đôi mươi)	Tr.152 (44 bài)
Đêm qua núi mùa xuân	153
Gác xưa	154
Nhật ký mùa thu	155
Khi mùa thu đi	156
Qua cánh đồng hoa	158
Đêm Đà Lạt	159
Đời anh không dừng lại một bến bờ	160
Trầm tư	161
Có một lần	162
Với Huế đêm trăng	163
Xin hãy dắt tôi đi	164
Hạnh phúc qua đi	165
Đêm từ Lăk đến Lâm Hà	166
Tự tặng	167
Qua Lam Sơn viết tặng	168
Đi cấy	169
Làng lười	170
Qua Quảng Ngãi	172
Chốn xưa	173
Hoài niệm	174
Say	175
Giấc mơ trên một điệu nhảy	176
Tương tư	177
Xin đừng nhắc lại	178
Đề tặng hoa quỳnh	180

Đêm ở bên hoa	181
Tặng mỹ nhân	182
Tình ta nông nổi	183
Bài thơ trên đường	184
Chiều mùa thu đi	186
Mùa đi trên đất khách	188
Tiền em lần cuối	189
Hối tiếc	190
Bài thơ rượu số 1	191
Bài thơ rượu số 2	192
Bài thơ rượu số 3	193
Bài thơ rượu số 4	194
Bài thơ rượu số 5	195
Bài thơ rượu số 6	196
Bài thơ rượu số 7	197
Bài thơ rượu số 8	198
Bài thơ rượu số 9	199
Bài thơ rượu số 10	200
Bài thơ rượu số 11	201

I. Tiếng Hát Đen

Còn thêm nữa cuộc hành trình một mình chống đối
cuộc săn giữa tạo hóa và ngôn từ không thuần phục
cuộc tạo dựng nhỏ nhoi
cuộc tàn phá vĩ đại
bỏ lại phía sau lưng những thành đô bốc cháy bạo tàn.

Miền đất

Đi qua kỉ băng hà tối tăm, lạnh lẽo
những khắc giờ lịch sử máu đào
đến căn phòng ảm đầy xa hoa, máy móc
biển người bị dồn về một phía chân trời.

Theo chân những trái tim bất hòa dẫn dắt
những dân tộc tị hiềm nhau đã bao đời
loay hoay, la lối, tranh nhau lời giải
trước biển cả chắn ngang thách thức uy quyền.

Miền đất nào sáng ngời minh tuệ
để thêm nhiều vật chất, yêu thương
người điên dại được đều đều yên ngủ
trong nhà ngục vắng tanh.

Nơi đền thiêng không còn ô ướ
bởi những tên cơ hội rình mò
chia chác nhau phía sau tượng thờ hèn hạ
vua cùng người thợ đắp chẵn chung.

Vũ điệu châu Phi

Họ nhận những chiếc bóng lướt qua và dẽo tạc
bộ mặt của nàng theo từng kiểu điên rồ
thác lửa chảy trong những đôi tay sạm
tai họ nghe điệu tàn khiêu vũ cùng mùa xuân chạng vạng
bước chân của hoang mạc tiến về phía dòng sông
bắt lấy những con sóng ra đi
ảo ảnh đang bay va vào những phím đàn
bản giao hưởng của cái chết
đến rồi đi vào trong một hạt mầm nào đó.
Lửa
của những người bị đập búa vào đầu
tám lưng đen nhảy mở hôi, hần sâu roi vọt

lửa

của những người bị nhốt dưới hầm tàu
thả trôi trên đại dương tàn bạo
cháy bùng trong vũ điệu khát khao
ký ức của sư tử không bao giờ khuất phục
tự do muôn đời hòa hợp với thánh thần.

Châu Phi đau thương vang lên tiếng trống rầm rầm
những vì sao lấp lư trong đêm sâu thẳm
lẽ hân phối vô tận của những linh hồn thuần khiết
vùng lên trong đói khát, xích xiềng.

Phương Đông

(Khi đôi mắt của phương Tây thèm khát
hướng về phía phương Đông đài các
từ ngôi đền Abraham bắt đầu
phán những lời tiên tri bí ẩn).

Những nền văn minh vừa mở mắt
đã được tắm bằng máu nóng
những nền văn minh
cố gắng rình rập ăn thịt lẫn nhau
từng khắc, từng giờ
như những bộ tộc cổ xưa
a! còn xưa hơn nữa.

Tôi nghe tiếng gục ngã của phương Đông
vọng về từ quá khứ
tôi nghe tiếng yếu đuối của phương Đông
đổ cho tội lỗi
và cả một giấc mơ dài loang trên đĩa máu
từ bụi tro vùng dậy một mặt trời.

Lời ca của những người yêu nước

Họ đang hát bên thùng treo cổ
anh hùng cho đến lúc ra đi:
'Hung gì hơn những kẻ khác nòi
đến đất ta ăn cướp
ôi !sao ta có thể trốn chạy khỏi quê nhà
mà mắt vẫn đăm đăm nhìn về tổ quốc” .

Nơi giáp binh rầm rập truy lùng
nơi đêm thin thít âu lo
nơi ngày hạ nhục giống loài
nơi hận thù chất thành con sóng lớn
chục cuốn trôi lũ giặc đê hèn.

Hãy đứng lên những thành phố, cánh đồng
hãy lột bỏ vẻ đau buồn, cam chịu
để thành những vũ khí giết thù
vì sự đổ nát của người, ta sẽ tới tương lai.

Đây là năm chỉ nằm trong sách vở

Đây là năm tha thứ và thân thiện với mọi kẻ thù
năm gửi thiệp chúc mừng rồi từ phía bên kia cũng vậy
thu gom mọi hạm đội từ biển về nấu chảy
để đúc thành một biểu tượng bố cầu.

Mỗi quốc gia là một tu viện chiếu sáng an lành
trong tiếng chuông ngân thiêng liêng mọi người quỳ xuống
cầu nguyện cho con đường đang đi sẽ không còn tiếng súng
và đừng sinh thêm những nhà tư tưởng.

Viết cho chong chóng

Tôi viết cho thời đại chong chóng này
mong nó quay chậm lại
tôi viết cho sóng vàng trắng và những tài nguyên nô lệ
đang cạn dần trên đĩa, trong tim.

Cỏ rục cháy dưới chân mùa màng mê man rặn đẻ
thêm những đứa con đói khát chào đời
bò ngổn ngang, giành ăn, giết nhau
suốt một vùng được tiên tri sắp trở thành hoang mạc.

Một bài thơ cho thổ dân

Anh còn cái khố nào không
một nền văn minh đã từng vĩ đại
khi công chiêng đang lênh đênh trên biển trôi về
những viện bảo tàng đóng kính.

Vàng bạc của anh chảy vào những hầu bao tư sản
đất tổ tiên, dân ngoại đến trồng
vợ con anh trở thành nô lệ
sau những lần đổ máu tranh giành.

Anh đã bị những cú giạt, lột truồng vĩnh viễn
đẩy vào trong xó nhà của hiện đại nằm run?
nếu chiều nay tôi không thấy một thổ dân
nhổ nước bọt vào tòa nhà cao tầng
giơ ngọn giáo lăm lăm đi giạt lùi về núi.

Thời phán xét

Cứ để trôi qua dưới bầu trời những hương hoa quý giá
hằng bao năm ta làm mất đi những khoảnh khắc thiêng liêng
mà tạo hóa đã từng ban tặng.

Thậm chí “nhà thơ vĩ đại nhất” trong những nhà thơ
còn đang bận phán xét thù hằn
với những nhà thơ, gái điếm đứng đường
buông thả lả lơi, không chính xác.

Ta tiêu phí thời gian đơm hoa kết trái
để hủy hoại, rình rập lẫn nhau
mùa đông được có ngợi ca thành quả nghèo nàn của nó
mùa xuân chập chờn lúc có, lúc không
hòa bình ơi! em còn đứng bên đường.

Đế quốc bị giam cầm

Đời sống mà không còn những giây phút chói chang của mình
đã được phong thánh để trở thành kỷ niệm - đế quốc bị giam cầm
mọi cây đàn của nó cũng bị giam dây
không thể cất lên những tone cao như thường lệ.
Đêm đêm nó đi vòng quanh những bộ lạc
đã từng chinh phục, như một tay trộm lửa
sưởi ấm cho những vinh quang xưa leo lắt thảm thương.

(st)

Tiếng hát đen

(Sự sa ngã của chúng ta phải chăng không có gì cứu chuộc?!)

(Loài lang bạt khắp nẻo đường mặt đất
loài cô đơn vì thần thánh của riêng mình
ôi những vũ trụ dẫu dặt nhau lê bước
trong xích xiềng tạo hóa xỏ xiên.)

Còn thêm nữa cuộc hành trình một mình chống đối
cuộc săn giữa tạo hóa và ngôn từ không thuần phục
cuộc tạo dựng nhỏ nhoi
cuộc tàn phá vĩ đại
bỏ lại phía sau lưng những thành đô bốc cháy bạo tàn
kiến trúc mới vươn lên
tạo nên cây đại địa ngục
mầm, lá vung lên tiếng bạc đầu đầu
cuộc sống chui vào hang hốc nhịt nhằng
những cái nghề đã làm nên cái ổ
đang căng mắt rình nhau, đâm thọc.
Những trường ca vãi đá chán chường
tâm hồn nhòe nhoẹt rỗng không
tiến tới lột truồng bản chất.

Sự đối trọi đẩy nhau vượt bước đường cùng
 những nô lệ được cởi dây trói này
 lại bị lừa bằng khí cụ khác.
 Lang thang miền vô vọng
 nơi những quái vật chặn đường cướp đi cảm xúc
 làm nở ra đóa hoa đau thương vĩ đại: Thèm thuồng.
 Con bò bị tưng xẻo tận chân mây
 hoang mạc - những bầu vú mẹ teo dần
 ốc đảo dâng lên dòng sữa đen tanh tươi
 luồn qua những cơn bão tàn bạo, tinh vi để bàn giao thể hệ
 mở ra những luật lệ trong tư thế chiến tranh.
 Những cái họng cổ hồi sinh thánh tích đã tới lần
 vì hoang tưởng đến sự vĩ đại mà nuốt dần ánh sáng của tương lai
 những diễn viên lành nghề, vở kịch đẫm máu
 những dòng sông mù dẫn, nằm chịu nhục
 những cánh đồng, biển cả oằn lưng nuôi lấy thù hằn
 những ngôi đền cổ gắng làm ngủ gục: Con đói khát bao đời
 bằng sự loan truyền sám hối ngắn gọn.
 Những thiên thần tẩu thoát với vinh quang ngồi trong trang giấy
 ngoài tầm những họng súng rình mò, những quả bom sát thủ
 những người anh em lầm lẫn điên cuồng

những đứa trẻ khóc bên xác mẹ, bò lê trong máu
kêu gọi côn đồ hãy rửa tay bằng nước mắt.

Chẳng có gì để bàn giao
vẫn là rượu trong cái bình đã rạn
lấy tham vọng, hận thù làm men say làm bao thế hệ rã rời
lấy hạnh phúc, tình yêu làm ảo tưởng lúc giải lao.

Còn thêm nữa cuộc hành trình ngỡ như không kết thúc
giết chóc thê lương, lường gạt bảm sinh
cuộc tạo dựng nhỏ nhoi
cuộc tàn phá vĩ đại
hành trình làm suy kiệt mọi hành trình
để lại sau lưng hoang vu quá khứ
mà hiện tại đã tận thu để sống sót tương lai.

Phải chăng sẽ đến ngày chúng ta phán xét lẫn nhau
phải chăng sẽ đến ngày chúng ta lầm lẫn
xóa dấu chân ta bởi tham vọng của chính mình.

Cuộc tạo dựng nhỏ nhoi
cuộc tàn phá vĩ đại.

Kinh địa ngục

(Đây những hạt giống dại
gieo trên đồng bằng hư vô
chẳng có nước trời nào
chỉ tưới bằng nước đắng!).

Hỡi một loài đã bị ăn mòn xương tủy
lòng tham đã đưa các ngươi đến với mảnh đất này
ở trong bộ phận sinh dục của một giống loài
và phải chịu chấn động của những cơn làm tình mãnh liệt
nơi các ngươi sẽ gieo trồng nên những mùa
giang mai

hoa liễu!

đấu tranh với những loại chất độc đời đời
cái mà các ngươi thường gọi là quy luật
và nghệ sỹ của bóng đêm cố bới đào kiếm tìm lối thoát
mà kết cục chỉ còn lại là bạo tàn
phán xét, phán xử đến muôn năm.

Không gì thay đổi

Sự kiện thì mới mãi
nhưng bản chất nguyên vẹn
những vấn đề như hóa thạch trên bàn
vĩ nhân vẫn vò đầu, bứt tóc.

Nhánh sông đầy cá

Nhánh sông đầy cá
chúng ta hái bằng những tấm lưới.
Chúng ta hái dặt những dòng kinh
cầu nguyện tình yêu.
Chúng ta hái dặt những trang sức
xỏ vào trong tiếng hát
ngợi ca những bình minh thách thức bóng đêm.

Bầu trời mang về mặt thù hằn

Người đã mọc rễ từ một thành phố nào?!
rồi thống trị ở các thành phố khác
đồng vở lon ngọị ca người
những nhà máy rung rung nước mắt.
Bầu trời của người mang gương mặt xạm
cúi xuống muôn loài với vẻ thù hằn.
Thời gian rạn vỡ ra song song từng mảnh
của một giấc mơ nóng bức ẩm ì
phản chiếu vào nhau một cái chết lây nhanh.

Chào mừng năm mới

Những tờ lịch bị giăng co méo mó
ném về phía hư vô
niềm hy vọng.

Những tâm hồn vô chủ
lang thang nơi không gian giao cấu, cấu cào
miền đất này rình rập canh gác, miền đất khác
vị chúa này nguyên rủa vị chúa khác không ngừng.

Ngung. Năm mới!

Đó đây hãy lăm lăm tay súng
hát ngợi hòa bình
hành khúc của cái chết giả đồ ngợ ngác
ghé qua vài đứa trẻ
cũng hay!

Mưa lòn vòn phế thải
cỡ gái điếm chẳng cần e ngại.
Dàn thánh ca mọc sùng
mơ gẩn gẩn tận thế

những trang giấy tự đánh bóng bản thân
sực nức mùi thuốc ngủ
rên như chó cái làm tình.

Tràn ra khắp nẻo đường
chào mừng năm mới.

Chiều bên tháp cổ

Hãy mở ra cánh cửa: Bóng vũ nữ của mọi thời
như mở ra sự cô đơn trải dài vô tận
bao ẩn ý, lụy tình trôi vào tro bụi
hóa hoa ngàn năm vũ điệu vong hồn.

Hãy mở ra từng viên gạch cũ
như giờ ra từng trang sử sách
cân đếm chi li một dân tộc đã suy tàn.

Phía xa những ngọn đồi nắng dội
người chăn bò lang thang, lam lũ
nhặt những nhánh cây ngày tháng cháy khô
địu về chút hy vọng cuối cùng.

Thời gian chảy trong những đụn cát ngàn năm mạnh như lũ cuốn
lại âm thầm đến nỗi như một cánh hoa rơi.

Để tái sinh rạn ngời một cơ thể và trí tuệ mới?
trên miền đất cổ xưa teo tóp
đang chống chọi với những cơn diên xâm lấn
biển cấm sừng những hạt nhân xa lạ
sóng đập vào vô cảm vô cùng!

Luôn tĩnh lặng, cứng rắn hơn là Người
như cây kim thiêng kêu lên niềm kiêu hãnh, đã hai ngàn năm
bên những người dân của Người xiêu vẹo trở về trong nắng chiều tà.

Vài hiểu cơ bản

1

Tôi hiểu bản chất của cái loa này
mẹ Teresa cũng hiểu
bằng những kẻ đã đẻ ra nó
nếu như không dối trá hàng ngày.

2

Con người hạ thấp con người
để biện minh, tôn vinh con người
nhà nước hạ thấp nhà nước
để biện minh, tôn vinh nhà nước.

Nếu chúng ta còn đến tận sau cùng
sản phẩm này không mất đi bản chất
nó chỉ đổi sang thành nhãn hiệu khác.

3

Méo mó và hàn học
vinh quang ngoi lên từ một đồng tro tàn
rối phân phối tham vọng.

4

Còn thiếu vài huyền thoại
để ma mị nhân tâm
và cuộc nổi loạn
phải gọi là cách mạng.

5

Ngươi - kẻ cố đẽo gọt sự tinh tế bằng mũi súng
ngươi - kẻ huỷ hoại dẫn dắt chúng ta thoát khỏi tội ác này
lại lâm vào một tội ác khác
cuối cùng mang tội ác gấp đôi.

6

Vài nhà văn như những đứa con hoang
chỉ trích :
Chế độ độc tài là một đứa trẻ hư.

10

Lớp lớp thời gian lên sóng lan truyền
về xứ sở bụi mù xa lắc
lại một vĩ nhân khôn khéo mới khai sinh
và giữ vững tình hình là đổ máu.

11

Cảm xúc nóng từng giây
chờ ông thánh bước ra sân khấu
chết trong phần thiện của mình.

12

Khi chúng tôi còn đang mê ngủ
họ đã vội xây những đền đài
hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi
và chứng minh đi những đền đài
Người đâu cứ nửa vời được mãi.

Cái đẹp cuối cùng

Sau cuộc tranh cãi này
chúng ta nhìn ra
đất trời đổ nát.

Cái đẹp Cuối Cùng
như nét xóa đi qua
hoàng hôn của chúng ta.

Ba phe

Cuộc chiến đã đến hồi cao điểm
tất cả đều mang theo vũ khí, sẵn sàng
nhưng nguy hiểm nhất là ngôn từ
được chia đều đặn cho hai phe đối địch.

Chỉ còn lại chúng em yêu quý hòa bình
ở nơi đến thờ, đợi chờ lời cầu nguyện
gửi cho thánh thần, chắc có thể sẽ linh thiêng.

Tượng đài

Khi những kẻ yếu hèn đã đập chẵn nằm dưới mộ
vĩ nhân vẫn còn đứng trên bức tượng của chính mình
và rét run giữa phố
để nghe hàng thế kỷ những lời sáo rỗng tụng ca
mà không thể van xin: “hãy cho ta yên nghỉ”.

Khát vọng hòa bình

Khát vọng hòa bình chảy trong từng bầu sữa mẹ
những người lao động lấm lem
những cô gái điếm đêm đêm khóc trên giường
những tên trộm mơ hồ trên đại lộ.

Và nòng súng ánh lên chớp lửa cuối cùng
của những người lính đã gục bên chiến hào
còn gọi thì thào tên Tổ Quốc.

Paulus ở Stalingrad

Ta cứ tưởng sẽ đến nơi này như một cuộc dạo chơi
như đã từng đi dạo từ sông Seine đến Paris
rồi chiếm đoạt ngay luôn niềm kiêu hãnh, cùng kho tàng của nó.
Cho đến khi những cụm tăng chảy lệ, đứng im
thì thành phố này cũng đã hoang tàn
những khẩu pháo tắt ngấm, móp méo
sau khi đã kiệt sức khạc nhổ ra cái chết.
Mà từ sông Volga vẫn không ngừng tuôn ra tiếng thét
của kẻ thù càng lúc mạnh hơn chặn đứng những đoàn quân
hơn hở xuyên qua rồi đau khổ nhận ra là mình lầm lẫn
di chuyển không ngừng sau những bức tường
không phải để tiến lên mà để trốn chạy cái chết luôn rượt đuổi
dưới bóng những chiếc máy bay tiếp tế vô nghĩa, nổ tung.
Những tiếng thét xông lên thường cuốn theo
những con người vào chung một kiểu chết lạnh lùng.
Mùa đông trên mảnh đất này với cây bút trên tay
đã cày nát những con diên, rồi từ từ đóng băng chôn chặt
như một mệnh lệnh: “không được rút lui”.
Vậy là nền thành phố đã trở thành một bản danh sách lỗ chỗ và ghê rợn
nơi mà những con người bất lực bị gạch tên.
Chỉ còn mấy lá cờ trắng là có thể giơ lên vẫy vẫy
nhưng lạnh tụ thì vẫn giá vờ, liên tục phát huân chương
cho những anh hùng không hề tuấn tiết.

(stf)

Người lính trở về

(Đạn găm lên mở những hố sâu
máu hát trên lá cỏ nát nhàu
bài ca của thân chết đốn đau.)

Khi hoàn thành kiệt tác của mình
bắn điên loạn, ăn mừng chiến thắng
chôn những xác người rồi nhận lệnh
trở về nhà theo thứ tự xếp hàng.

Hành trang chỉ còn là âm vọng
vương vãi
giữa quê hương với chiến trường.

Sâu trong lục địa các Sếp ngồi ngay ngắn
trước những dòng, câu xoắn xuýt cài nhau
mau mắn ký tên chia chác hòa bình.

Cao điểm

Nơi những bài ca được khâu bằng súng đạn
tiếng nghiêng rặng của những chiếc xe Tank lao lên từ buổi sớm.
Tiếng xẻng chôn người, tiếng nín thở chờ xung phong
dưới những khẩu lệnh ngắn, âm u khô khốc
ánh mắt lạnh lùng khi nhìn vào cái chết
lòng căm thù được vung vãi giải bày.

Nơi không một phút nào ngơi nghỉ để nhận ra:
Sẽ không còn một ai được trở về bên tổ ấm
vì những lá cờ cứ được dựng lên rồi hạ xuống
giữa vũng lầy xác chết của hai phe.

Chịu đòn cho quý tộc

Đây những người lính được lịch sử ngợi ca
chịu làn đạn từ phía của quân thù hung hãn
chống chọi quên mình, quên hân...
Tất cả đều sắp thối rửa như nhau.

Thời gian đang bóc vỏ
đặt lên đời những nấm mồ
bùn nhét đầy hốc mắt, hốc mũi những thây ma.

Chiến hào nhỏ vẫn bám dai như đĩa
phía sau lưng thành phố bỏ lại những dấu chân
bỏ lại những anh hùng
cùng mấy tay viết báo chiến trường
đưa tin tức hàng ngày giải trí
cho lũ quý tộc nhàn thân yên vị
với vài đoạn mập mờ gây phấn chấn:
Khẩn, viện trợ đang đến gần, cố giữ.

Cảm hứng trận Kursk

Thời gian như bị xé ra trăm ngàn mảnh
mặt đất hỗn loạn đến vô cùng
những tiếng rống lớn, kỳ lạ
xô biển người ngã rạp phía chân trời.

Bay lên dày đặc những đàn chim sắt
quẩn lộn nhau trong tiếng rít chói tai
những khẩu pháo chớp trời sáng chói
hòa vào trong điệp khúc bi hùng.

Mỗi phút đề lên chiến hào sức nặng
của những đoàn Tank lao tới điên cuồng
chìm trong khói súng tanh tởm lợm
xé tung máu thịt lẫn sắt, bùn.

Ngã xuống, ngã xuống trong lòng đất mẹ
căng sức kiên gan chống chọi tới cùng
những lưỡi lê bật tung sáng loáng
xốc xuyên tim lũ giặc hung tàn.

Câu hỏi

Hãy rắc hoa lên hư vô để có được vĩnh hằng
Người đã trồng xong an lạc
tâm trí mở đến vô cùng, thấu nạp
toàn thể vũ trụ thành từng chương mạch lạc
và hướng dẫn con đường cho bao kẻ khác.

Nhưng! có gì trong an lạc
mà chúng ta đi tìm
phải chăng là bánh ngọt
giữa muối miền trần gian.

Tranh: Picasso

Nhật ký của một ngôi đền

Thật lạ kỳ là suốt mấy ngàn năm nay
Ta chưa hề thấy được một phép lạ nào
nhưng không vì lẽ vậy mà thượng đế bị xuống cấp
nên hàng ngày Ta được nhồi nhét càng thêm thật nhiều lễ vật
(lễ vật luôn bị hiểu lầm như là chìa khóa).
Thật lạ kỳ là con người luôn nghĩ đến Ta
như một cánh cửa thông thương
và đến để tìm hiểu thường xuyên cách đi đến địa đàng.

Dưới cái bóng nguy nga tráng lệ của Ta
là lam lũ những cuộc đời
đang vật lộn với sinh tồn đến hôm hen, hỏn hén.

Dưới cái bóng nguy nga tráng lệ của Ta
là những đôi môi hiến dâng và nguyện cầu thượng đế
ở trong một giai cấp luôn khơi mào cho sự hỗn loạn
để trục lợi.

Thượng đế là một bộ lạc

Thượng đế là một bộ lạc
đã cố gắng khai sáng
cho những thị thành mù điếc, ồn ào
chạy qua chạy lại khung thành của những con diên.
Lịch sử là một trang dài tỷ số
của tội mình đá với tội mình
không trọng tài, không tiếng còi tuyết lại
không khán giả vì tất cả tham dự.

Cựu ước

I

Thuở trời đất hãy còn nguyên chất
không như bây giờ bị đầu độc bởi một loài
đã lên ăn những trái cấm của Người
chiếm cái gốc, rồi nướng luôn con rắn.
Vậy là nhiều thế kỷ Nàng đau buồn, bỏ nhà đi vắng
còn lại chúng tôi vội phủ xuống tấm màn
và khua ngòi bút giả như Nàng vẫn luôn hiển hiện.

II

Ở chốn thiêng đàn cũng không hoàn hảo
một cây táo bị rắn leo chia tới miệng con người
như cái bẫy mà Chúa trời đã kì công sắp xếp
điều động chúng ta như mồi bẫy lên đường
để người này là mồi bẫy của người kia
mồi bẫy kéo dài cho đến tận qui dữ.

III

Nơi địa ngục này lắm
nơi “ánh sáng các thiên thần để lại”
không đủ cho tất cả dùng chung.
nơi hạnh phúc, bình yên chỉ là túp lều dựng tạm
giữa các nhà hùng biện vây quanh, tranh nhau mê hoặc:
đấu tranh cho một mục đích tối đen
của Satan trong miệng lưỡi thánh thần.
giết chóc nhau trên mặt đất bao la - kho tàng có hạn
càng ít đi những kẻ chia phần
mà chỉ còn một tên thống trị ác ôn.

IV

Vậy là hỗn loạn trên bờ chúng ta chờ một giao ước cũ
chờ các thời đại nối dài nhau cho đến
khoảng tích tắc của một chiếc kim đồng hồ gãy gục
bay lên những tàn tro như cờ hiệu vấy chào
một loài khác sẽ tiến lên rồi nảy nở
và tạo thêm một dáng hình thượng đế mới tinh.

Hòa khúc với Rome

Cái dáng điệu nghệ của em bây giờ làm anh sụp đổ
trước khi trấn tĩnh để nhớ ra
sắc đẹp của em là một khoảng đầu tư khá đắt
của những thời đại đi qua em, giờ đã như giẻ rách.

Dưới chân em
bạo chúa đã toan tính những mưu đồ
tô điểm cho hân: bằng em, bằng máu.
Giờ chỉ còn mình em, càng trở nên mê hoặc.

Và dưới chân em
chúng ta tiếp tục một chân trời để nhận những cảm dỗ mạnh hơn
sấp vào một mùa không tuổi, không tên trong bảng điểm danh thời tiết
thích tử thần có tử thần chạy đến ngay xem mặt
ngã giá liền cho cái chết của chúng ta.

Chim mồi

Làm sao ta phải đi theo những lý luận tầm phào
để trở thành chim mồi cho một tay tư tưởng?
Hãy bỏ đi sách vở rồi lặng lẽ lên đường
băng qua những câu ngôn múa may điên cuồng kích động
đến thời khắc nằm chờ của loài sâu trong giá lạnh
thu toàn thể ngôn từ thành một đàn bướm bay lên.

Những cuốn sách đang đóng một cái hòm đựng xác

Rồi ai đó đưa anh vô một cái lều u ám
và thường xuyên trở về với những tấm hóa đơn đòi lời
thôi thúc anh cầm cây bút bỏ xuống liên hồi
trên trang giấy trắng dã như tròng mắt cô đơn, mắt ngủ
lông khồng, lú nhú của một người luôn đi vay, đi mượn.
Cho đến khi anh thấy những cuốn sách
đang đóng một chiếc hòm đựng xác
hoặc là những viên gạch để xây một cái nhà tù
và trong tim anh chảy ra một thứ gì đó vượt ra ngoài
những khoản nợ nần ấy của anh - ôi, những giong thơ
những giong thơ của đúng riêng anh đã khổ công tìm kiếm.
Và chính những dòng thơ này cũng có thể là chỉ điểm
cho thần chết cùng lúc này chạy tới ôm chặt lấy anh.

Vài dòng viết tặng vĩ nhân

Không, Không thể nào giữ ta bằng những ngôi đền
khi trái tim còn chưa muốn ngủ
và nếu con đường chỉ là đi tìm sám hối
thì sinh ra, rồi sống tiếp để làm gì.

Ta không muốn như một người đạo đức giả vờ
để được chết trong lễ tang long trọng
bằng diển văn của bầy ăn bám
hô hào về bất tử cõi trời.

Diển văn ta đang viết đây rồi
bằng chính cuộc đời ta có:
luôn dán thân vào những hành trình gian khó
sự bất tử của ta, tự tay ta chuẩn bị cho mình.

Bài thơ tặng một người điên

Ai cho phép anh tự đánh trượt mình
đi vào hàng ngũ của những người điên
còn lời của anh thì làm tương lai nổi loạn
trong thức tỉnh, đòi lấy lại đúng phần.
Trong tiếng la hét ồn ào của những đám đông
tiếng xô xát của kẻ nắm giữ và người đòi trả lại
trên ngôi mộ vắng vẻ của anh cũng đã rất lâu rồi
có người đến đặt một cành hoa.

Tặng Jack London

Jack
tôi mơ thấy ông một thuở lưu manh
lang thang, trộm cướp
đang ký tặng cho tôi những cuốn sách của đời mình.

Kìa những dòng di dân đói khát ùn ùn
vượt qua sông Mississippi tìm đường về miền đất hứa
những túp lều bầu vú dọc chân trời
những thành phố ông qua và sống sót nhờ vào thùng rác
những bộ nanh chò ông đến lao công bóc lột
mối tình mà ông chịu đựng lặng lẽ khát khao
nơi ông cầm lấy tâm hồn mình vẽ lên bức tranh nặng trĩu
của nước Mỹ đục ngầu
của vàng và máu.

Jack
nước Mỹ thời của chúng tôi giờ hẳn đã giàu
nên tham vọng hơn xưa
nước Mỹ của những con mê quyền lực.

Jack
tôi mơ thấy ông một thuở lưu manh
lang thang trộm cướp
người mà tôi thật sự phải cúi mình.

Tặng B.

B. nghệ thuật của Người làm tôi yêu thích
không hoa hòe nhưng sắc nhọn biết bao
những tạo vật được kỹ càng chọn lọc
nhấn mạnh màu trong nghệ thuật của Người.

Những tháng năm vật vờ
những hội hè vô nghĩa hủy hoại làm sao
để một hung thần mới lên ngôi dẫn dắt
cái đế quốc lẫn vào trong sương mù chinh phạt
những thành phố cỏn con đã đánh mất linh hồn.

Những giỏ chửi thề, những tình ca đã ế
đổ ra để cứu buổi chiều tà
lưỡi gươm bị ăn cùn cưa đi, cắt lại
làm đôi chân bước kiêu tạt nguyên.

B. nghệ thuật của Người làm tôi yêu thích
không hoa hòe nhưng sắc nhọn biết bao
Người tồn tại và cùng tôi tranh đấu
gìn giữ tôi cho đến tận bây giờ.

Bảy giờ đêm gần tới

I

Bảy giờ đêm gần tới
vài nhà thơ say khướt quay về khu ổ chuột
nằm chờ bình minh tác phẩm.
Trung tâm tỏa sáng ánh Tiên
đặt hy vọng sức mua đêm này đừng giảm
các mùa được tạo đủ tư thế
trên đám Ma-nơ-canh non choẹt.
Thành phố già nua
run lên bần bật tiếng còi cảnh sát
xô vào tôi một gái điếm đang tháo chạy trên đường
còn kịp liếc mắt đưa tình (nàng quả là hết mình thực dụng).
Rác rưởi khắp nơi, gió rét lùa đi từng đợt
nghe như tiếng khóc lẫn trong tiếng chào của một người bán dạo
lũ dân chơi ngổ ngáo gườm gườm
bước chân tôi gõ một khúc buồn như chết.

II

Từ khu ổ chuột nhìn ra phía xa, chọc vào mắt trời những cao ốc
nơi đủ cho nhôm, kính, bê tông trình bày cái chất giọng cứng đờ
như một lưỡi dao sáng chói chế dục cảm xúc của ta
chia cho thành phố này thành hai nửa
đứng nhìn nhau chói với trong sương.

Đêm tỏa ra khắp con đường như mùi hương của một đóa hoa ngүй ngắt
gái điếm, sàn nhảy, chùa chiền, trộm cướp, bắt đầu chuyển động
những biến thiên trên cuộc đời là vũ điệu vô cùng
vũ điệu của tôi từng ngày bắt đầu từ một căn nhà dột nát.

Mặt trời thuê ánh sáng

Tiếng cò của tháng năm lách cách
lả tả chúng ta
viên đạn dành cho tôi quay tròn
chờ thời khắc nập vào buồng súng.
Có một giọng: Này anh!
thà làm một cánh bướm đói lả
bị tầm nã khắp biển khơi
còn hơn làm một mặt trời
đi thuê ánh sáng.

II. Ở vùng núi

Đi qua con đường như kẻ nút của không gian
Mi - kẻ nút của thời gian
hàng hà cái chết trôi qua vụt sáng
kẻ nút này xuyên qua kẻ nút kia câm lặng.

Ngợi ca sáng tạo

Nếu em là quà tặng của trăm tư
thì chắc hẳn là đóa hoa thô mộc
nhưng hương hoa thơm đến vĩnh hằng.
Để những kẻ cùng loài truyền đi
đến những kẻ khác loài tiếp nhận.
Để chúng ta còn chút gì dấu vết
trong cuốn sổ bạo tàn của tạo hóa bất công.

Trên con đường tôi đi

Trên con đường tôi đi
tiếng quê đang thấm thì
trong cổ họng dòng sông.

Cỏ đều đều tỉnh giấc
gió mùa thu mang về
hình hài bến ra đi.

Em gái chăn bò

Đôi mắt em vui vẻ
đôi chân em nhảy, hát khắp nơi
những điệu xưa, man rợ, hồn nhiên
làm những thành trì, quân vương đổ gục
ánh mắt em mạnh như luyện ngục
đủ bảy tầng hành hạ sâu xa
những kẻ dám buông lời mê hoặc.

Đôi mắt em vui vẻ
đôi chân em nhảy, hát khắp nơi
trên đồng cỏ
qua những dòng khe biếc
của miền quê trong khói êm đêm
áo quần em vương đầy hoa cỏ.

Và khi chiều tà trải khắp nơi nơi
em trở về mái tranh xưa cổ kính
cùng đàn bò no căng, uể oải
ăn bữa cơm chiều đậm bạc với cà
ngủ ngon lành trong trăng gió, hương hoa.

Nhật ký

Những tháng năm không điểm nhấn nào đáng kể
một công việc bình thường vừa trang trải cho mình
với bộ đồ cũ đi về trên một phố
xưa bé hạt mầm giờ trở thành đại thụ
chào những gương mặt quen vẫn như luôn đã hẹn
để không làm mất đi cảm giác êm đềm.
Trở về với phòng trọ rẻ tiền nằm sâu trong hành lang tăm tối
trở về với những đêm mà tâm hồn mi cô độc mong manh
phải gánh chịu sức nặng của ngôn ngữ tràn về
xây dựng lên những làng mạc văn bản khao khát lung linh
như chòm sao Sirius luôn phấn đấu tiến lên
đứng đầu trong tầm nhìn sâu thẳm của con người.

Đám rước

Tôi đi
đám rước ồn ào và vô tận
qua các miền, qua các đền thờ
những gương mặt đổi thay
những cỏ cây xanh rồi tàn úa
những con thú miệt mài săn đuổi suốt đêm ngày.

Trái tim tôi - cây đàn rung lên chưa bao giờ ngừng nghỉ
khi biên giới chờ tôi còn xa phía biển, phía mây
những giấc mơ chạm mặt sao trời
những giấc mơ chạm mặt đáy sâu.

Những âu lo của kiếp này
những nỗi đau, thất vọng
niềm vui to lớn
xuyên suốt con đường trong đám rước này.

Ở giữa

Ở giữa chính và tà
mi - đứa con được truy đuổi
để chạy tới tương lai.

Ở giữa những ngôn ngữ thô sơ
Mi cố mài ra ngọc.

Ở giữa những vấn đề
mi tách ra giai điệu
hát lên giữa nhân gian
tàn nhẫn, lạnh lùng.

Thơ cho mùa Hạ

Cô gái hát suốt con đường đến miền đất của tôi
tay nàng mang hoa và hơi ấm trong thời nuôi dưỡng
những đứa con non yếu của mùa Xuân.

Gió xấn lên tà váy trái mênh mang
rượu đã đổ đầy những hàng bình ngọc
và không để vẻ đẹp che đi vẻ đẹp
nàng lãng du trong bộ đồ mặc đã bao đời.

Xin hãy cùng tôi dựng lại hoa hồng
người ẩn dật cô đơn với cánh đồng chờ gặt
trên bến bờ thời gian miên man nhịp gõ
của tiếng động cơ tạo hóa chuyển không ngừng.

Giao phối

Hãy mút từng con sóng như mút
đâm thủy của đất đai màu mỡ
và giao phối với từng con ốc
làm những đường biên nhảy số, lật đổ tới vô cùng.
Hãy nắm chặt lấy những cù lao hỗn hển bởi đào nguyên thủy
rồi từ hư vô
Mi xóc lên sữa trắng của lời
và hú lên những âm điển của khoái lạc
chạy dọc xương sống vũ trụ
băng qua những vì sao - là những ô cửa
lấp lánh của một khu thanh lâu cũ kỹ.

Hành trình

Trèo lên các cao điểm
vượt qua những hành trình
ra đi, được trở về là một.

Những quy luật bạo tàn
những kết cấu vũ trụ
những đường cong diệu kì tạo hóa
mở ra song song cùng thời khắc không dừng.

Vượt lên cao
vượt lên cao nữa
lửa trái tim - công cụ linh hồn
hành trình tìm bản ngã
qua bóng miền bao la.

Mỗi bước chân để lại bao vết máu
chịu đau thương đến buổi tiệc cuối cùng.

Hoa rơi

Một sinh linh thõa mãn vụt sáng ra đi
người lái buôn đường dài trở về quê cũ
khi túi đã nhét đầy châu ngọc chốn trần gian.

Ở vùng núi

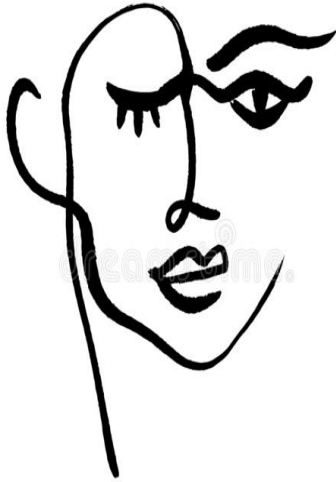
Ở vùng núi trẫm mà trong sáng hơn
nghe tiếng chân của những con thú chạy như có góc cạnh
hoặc trên một tiếng chim khô đơng đưa trên lá, ta có thể
nhặt được luôn chìa khóa mở ra vô vàn chiếc bình đựng báu vật
chiều vàng tay vốc tiếng khóc sơ sinh của tình yêu run rẩy:
Phải chăng thơ là thứ ngôn ngữ chung của muôn tạo vật
thứ ngôn ngữ đã vượt qua bao vòng sinh tử
mà chúng ta chỉ mơ hồ nghe qua
rồi bập bẹ cất lên bằng thứ ngôn ngữ thô thiển của con người?!

Tuổi thơ tôi

Tuổi thơ tôi đẹp như chiều đỏ
chảy lênh loang trên những cánh đồng
tuổi thơ tôi - những người chờ thời vĩ đại
ngủ ngon lành trên chiếc võng của trăng.

Ngày mai!
Chào quê hương tạm biệt những cánh đồng,
và dòng sông che màn sương khói tuổi thơ
cây đàn bỏ quên trong rừng dương ngập tràn sóng gió
chân đất, đầu trần chạy giữa đêm xanh.

Tôi đi dép rách nhớ thương
tôi đi mở đường khát vọng.

Tranh: Picasso

Quê hương mưa sét gỏi

Trăng nhạt màu lá cỏ
bỏ hoang lung chùng lờ.

Nơi chân trời tôi đi
quê hương mưa sét gỏi
cánh đồng mờ thanh âm

Khúc đứt đoạn của một cánh chim

Tôi đi ăn mày giữa cỏ hoang
tôi được mâm trăng dọn đêm vàng
từ những con trâu mắt nhìn ẩm ướt
gửi tận hồn tôi những lãng hương.

Bay rồi nghỉ qua những miền quán trọ
nghe tiếng hát của người vọng lại tiếng tôi
đến biển xanh tìm trong khúc sóng
những bài ca bóng ngày, bóng đêm.

Nghe nổi buồn vỡ tan từng mảng
trôi lênh bênh như xác chết trong tim.

Bóng đổ đường chiều tôi về lại
hố phố đầy mây đã mấy ngày.

Bị cuốn đi

Bị cuốn đi, không bầu được bờ nào
ngửa mặt lên các vì sao
tìm nơi nguyện cho giấc mơ khốn khó
(từ khai thác cái tâm hồn đáng sợ
chỉ kéo lên toàn những thứ vẩn vơ)
thượng đế thì ban ơn đủ chỗ
trừ chỗ của mình.

Cho ngôi làng chín mộng

Lấy những mùa sao
tiền của vũ trụ
lãng quên trong bầu bao
mưa từng cánh hoa đào
cho ngôi làng chín mộng
trôi trên đời hoàng hôn.

Cái ống điếu

Từ chất giọng ma mị và hủy diệt
của cái ống điếu
làm ánh trăng lộn khói thuốc
buốt lên tới óc
lũ bướm vàng
chó hoang.

Nhạc sĩ

Đã chơi những cung đàn vô vàn rung động
luôn mang theo bộ dây và lắp vào
chiều sâu của những tạo vật trên đường.

Giẫm lên cỏ gai ngày tháng
vượt qua mây trời, nắm lấy những cánh chim
được dẫn nhập vào những người xuống đường hô vang khao khát
những giọt nước mắt mặn mà, những nụ cười lấm lem từ đất
những tiếng thét vang lên đêm đêm trong tổ ấm.

Mùa lại mùa
có những thanh âm chưa kịp chép vào trong bản nhạc
hành khúc cuộc hành trình băng qua sa mạc mùa xuân
kết tinh linh hồn
nhỏ xuống nhẹ nhàng
như một giọt sương.

Lá rơi

Lá rơi ấy là lát xắt của thu vàng óng
viết bản nhạc cuối cùng trên chiếc bóng của ta.
Bây nay thời gian đâm sừng vào thăm thẳm chiều tà
rồi rút ra miên man bóng tối.

Hát giữa vờn đêm

Trong đêm
vài giấc mơ hoàn hảo
lảo đảo lụi tàn
hàng triệu cái chết theo
và một bảo tàng dựng ngược
trên những hạt mầm lấy bầy bò lên.

Khoảnh khắc

Ẩn mình trong lá và sâu
rào rào nhảy dưới sắc màu của đêm.
Ẩn vào những khoảng dịu êm
trong trăng óng ánh soi miền cỏ hoang
bài ca tạo vật ngân vang
trái tim thấu nhận hân hoan diệu huyền
bỏ buông trôi một cơn mê
trối luôn thù hận ném về huyết sâu.

Vượt biển

Ánh sáng của một ngày hỗn loạn
lụi đi, bão dâng biển hoang
đất đang chờ chúng ta phía trước
mái chèo ta nắm chặt yêu thương.

Trái tim ta luôn dòng máu nóng
hương về làng mạc quê hương
tiếng hát ta vẫn vang lên bình thản
bằng mình qua vực thẳm đêm trường.

Biển đau thương nhưng ta khao khát
con thuyền ta đạp sóng đen ngòm
mặt sấm nổ từng hồi điên loạn
mưa xé thịt da những thủy thủ can trường.

Đôi mắt con thơ, ngọn đèn bên song cửa
người vợ hiền chung thủy chờ mong
thắp lên sáng ngời ngời niềm hy vọng
dẫn đường ta qua biển dữ muôn trùng.

Trở về, chỉ còn lại thơ

Trả lại những đô thành giờ lụi nát trong đêm
thứ tình yêu đã xâm chiếm ta, rồi trở thành đá cuội
ra đi giữa niềm tin cao cả bị thiến hoàn toàn
bởi những luật lệ dối gian, dê tiện.

Trở về như thoát khỏi nanh vuốt của phương Tây
chạy về phía phương Đông vội vàng cởi bỏ
toàn thể áo vàng và lính canh.

Chỉ còn lại thơ - thứ giống được gieo
trên dòng thời gian chơi vơi, hằng cừ
đang hoài giặt bóng của những ngôi đền
để tìm ra hình hài Thượng Đế.

Bài ca số 1

Cần tĩnh lặng hơn để tìm cái ổ cắm
mọi giác quan và bật lên chiếc máy hát
thì hẳn hạnh làm sao
trên hành trình được coi bỏ biết bao trang sức
để trở thành trang sức của hư vô.

Bài ca số 2

Khi vui vẻ nhất, tôi giả mình khốn khổ
than vãn suốt con đường đi đến tặng vật của tôi
nhưng ích gì đâu, không ai thương xót
ăn mày vẫn đứng đầy ngoài cửa của người hà tiện đấy thôi.

Bài ca số 3

Hết chân trời này đến chân trời khác tôi vượt qua
tôi dựng đền thờ cho Người khắp bao miền đất
trong bóng Người lướt qua vô cùng vĩ đại
nhưng giữa Người và tôi - vùng bí ẩn bao trùm.

Và than ôi!
những tạo vật dành để ngợi ca Người
tôi đã tốn công đào lên chế tác
giờ được đặt lãng quên trên xứ nhẵn tâm.

Bài ca số 4

Tới một thế giới của riêng mình
nơi tự nhiên gỡ những ngôn ngữ vào trong cùnng xác thịt
rồi ta có thể tháo tung mình ra để dệt
những ánh chớp có chất giọng của biển và vực.

Bài ca số 5

Nghe tiếng vang của trống trong veo
trên con phố nát nhàu kiến trúc
bước, bước vỡ ngàn xác hoa xơ xác
rối nhòe như gái nhảy vẩy vàng
vung vãi súng trên tay.
Những hòa âm cùng nàng
đã bao lần thất bại
đành trao kỷ niệm ở quán Bar.

Bài ca số 6

Phải chăng Người vô tình để lại
bí ẩn của Người trong trái tim tôi
nhưng làm sao hái hết hoa huyền diệu
trên con đường đang ngăn lại từng ngày.

Những đóa hoa
nở giữa đôi tay đời nghèo khó
dù thực và mơ trên cùng một bước chân.

Bài ca số 7

Tôi mơ súc vật
và những người điên
đốt nhau về lại
trên miền thiên nhiên.

Bài ca số 8

Các dây số sụp đổ dần trong một khúc xương
những con bọ mang ánh trắng óng ánh chui vào
nở ra cánh hoa lẻ loi như một ngôi đền vĩ đại
dòng sông đưa lời kinh về phía đông
song sóng bước lữ hành.

Mắt nàng đẹp long lanh dịu dàng nhóm lửa
giữa trái tim dần thoát tục của ta.

Bài ca số 9

Đêm bước chênh vênh trên những hạt mầm
gió mang từng vốc hương thơm
xoa lên đôi mắt của thời gian
hiện ra nơi chốn vĩnh hằng.
Nơi sẽ trả lời cho ta câu hỏi cuối cùng
và lặng lẽ xóa đi những vết hằn trên sóng.

Bài ca số 10

Đây cuộc sống là một món quà
và cái chết chỉ là chiếc hộp
hành trang mi là những câu ngôn ghẻ lạnh
nhặt được trên đường, hãy biến nó thành vàng bí ẩn
trôi lấp lánh rờn rờn trên dòng lũ của thời gian.

Bài ca số 11

Gió,
những lời ca mà mi đã thổi vào ta
giờ trở thành đá tảng
miễn nhiệm với mọi tư tưởng.

Bài ca số 12

Đi qua con đường như kẽ nút của không gian
Mi - kẽ nút của thời gian
hằng hà cái chết trôi qua vệt sáng
kẽ nút này xuyên qua kẽ nút kia cầm lặng.

Bài ca số 13

Từ một văn bản gốc
tiếng chim ngừng hát
lúc giao mùa
vũ trụ rỗng không.

Bài ca số 14

Giờ cao điểm
bài thơ rơi rải rác
tùng con chữ ngồi
khâu chiếc bóng hoàng hôn.

Bài ca số 15

Từ những âm thanh hỗn độn
và đối lập chảy ra nhựa sống.
Từ những lưỡi dao ngắn cỡ chày
vũ trụ

hư vô

đâm đi, đâm lại xác con thú nát nhừ
vương vãi trên đường máu lũ thợ săn.
Địa đàng được rao bán từng đêm rẻ rúng.
Từ những bông hoa bị giam cầm trong cái lọ tù nhân.
Từ những trang web ngắt đi
tĩnh dậy
ngắt đi...

Điên tìm ra chất giọng của riêng mình.

III. Rượu, hơi tưởng và yên ương

Không gian ta sống chứa chan cuồng điên
đập phá theo nhịp điệu từng giờ hoang phí
vỏ rượu ta uống chất đầy như những tử thi
mà không chôn hết một mùa mê chói lóa.

Bài thơ rượu số 1

Với chai rượu trên tay
nghe
 mùa thu rỗng trong cái đại sảnh
thấy
 đàn bò đi xuyên qua kẽ lá, phía xa
dòng sông chậm chậm cháy
khói những đám mây
bày lại trò thơ dại
cúi xuống và ước thử
một bước chân trên lá giòn tan
cái bóng chênh vênh đổ dọc sườn đồi
đang rời bỏ một xác thân nhàm chán.

Bài thơ rượu số 2

Đập vỡ những tấm gương
đốt phá các thư viện tuyên truyền
mưa từng đóng thánh kinh, lễ luật
lui vào tiếng hót một chú chim.
Hãy xách rượu tới đây, hãy xách
như xách ngọc quý của tự do,
sông, bể của tâm hồn
núi non, cỏ cây, súc vật
cốc, hũ, tinh tú, âm nhạc...
để ta được nhẹ nhàng thu nạp
toàn thể vũ trụ vô cùng
thành từng chương mạch lạc.

Bài thơ rượu số 3

Tôi băng qua những âm nhạc nhưng lựa
để đi tới lời ca khao khát tự do.
Rượu của tôi thơm ngát mùi trắng
say lang thang cho đến tận miền rừng.
Tôi đi theo những con thú thanh thản về hang
và xin phép được ngủ cùng với chúng.

Bài thơ rượu số 4

Không gian ta sống chứa chan cuồng điên
đập phá theo nhịp điệu từng giờ hoang phí
vỏ rượu ta uống chất đầy như những tử thi
mà không chôn hết một mùa mê chới lóa.

Bài thơ rượu số 5

Tìm một mảnh đất
cắt một mái tranh
quanh quanh ngày tháng nhấc hũ sành.

Thả bò lên núi lùa chiều biếc
hoa cỏ xuân thì đàn mênh mang.

Gieo hạ tinh mơ, gặt ngày thu
ngủ đông dưới đống cỏ rom ngà
vầng trăng gác mái mang ánh sáng
tiễn bước đường ta tới miền xa.

Bài thơ rượu số 6

Đây tình yêu đã phục sẵn trong chai
các nhà thơ đực, cái sánh đôi tiến vào trong rượu
tỏ tình với nhau chỉ bằng mỗi một từ
vang vọng truyền đời rất đời thân thương:
“Uống”...!

Bài thơ rượu số 7

Đây là em - rượu trong vắt thơm ngân
được cất từ trăm tư của gạo.
Ôi hãy nghe lời em chạm vào ta
lời của con sông mê vạ mùa thú thỉ:
Nếu đã nghe cái chết chảy trong anh
thì hãy cầm lấy cốc bằng hai tay kính cẩn
mở ra cho hết những kho tàng bí ẩn
bằng một con say huyền diệu giữa đêm này.

Bài thơ rượu số 8

Giã từ ánh sáng của sự ban ơn
chia tay với hăng hà son phấn
trái tim ta đã thành đá vững vàng
đá bật ra những dòng rượu ngon tinh khiết nhất.

Bài thơ rượu số 9

Uống trên cốc phố
rượu từ trái đêm
vàng trắng mờ ảo
chìm thành hơi men.

Ta say hóa hát
mộng xưa động trời
đau thương chìm nổi
mà còn chút mê.

Ta nghe vũ trụ
vương chút sai lầm
ta nghe trái đất
mất dần bản thân.

Ta say hóa hát
mộng xưa động trời
bão bao mùa tới
hòa giải biển khơi.

Bài thơ rượu số 10

Có thể phải say nằm khắp quán
uống cạn ngàn chum rượu cuộc đời
nhưng bí ẩn cứ nối nhau tồn tại
dày vò tôi cho đến lúc tàn hơi.

Bài thơ rượu số 11

Một ngày ta bỏ chuyện đời
về nơi núi thẳm, trăng trời mênh mông
say sưa hát những dặm phong
những dòng sông chảy như không tháng ngày.

cá câu khe biếc thơm ngậy
rượu ngon xách một bầu đầy đủ say
lăn bên Tùng, Bách ngủ quay
thế gian nào được một ngày như ta.

Bài thơ rượu số 12

Xuân, xuân đến trăng xưa bát ngát
rượu đầy tim ai giấu cọt đời
vãi tung châu ngọc về trời
cởi toang áo gấm, chân rời phồn hoa.

Nhà tranh chờ bước người xa
vầng trăng mùa gặt nở hoa trên đồng
tháng năm đầy ải vinh quang
trở về thanh thảo trong lòng quê hương.

Bài thơ rượu số 13

Ánh trăng rơi vào sông lớn
khi ta gõ chén hát vui
bỗng ngừng nhìn trời xanh biếc
mênh mang mây lãng mùa thu.

Lá rụng rơi bởi ánh sáng
gõ đều khắp ngõ không gian
vang như tiếng chân ngựa chạy
mang thu tàn vào mênh mang.

Bờ trắng cát vàng bát ngát
gợi ta lạnh buốt hồn say
núi cao trắng sáng ủ bạc
sông dài chảy mãi vào đêm.

Đêm nay thu hết, rượu cạn bình
tiếng ca tiễn biệt xiết bao tình
muốn lên núi biếc về trời thăm
trăng lạnh, thành xa lãng đãng mơ...!

Bài thơ rượu số 14

Trăng tràn sông lạnh mơ màng
tiếng ca buồn bã, lang thang cánh bướm
uống đi quên mộng quê hương
đơn côi cây liễu bên đường với ta.

Ở quán cafe Yêu

Anh sẽ giả đồ làm đổ nước, em xinh
để được em chạy đến bàn anh lau dọn
để được em đứng gần anh, lung linh hơn nữa.
Để anh được thấy những đường gân mùa xuân của em
đong đưa như thể một khúc nhạc điệu kì.
Để anh được nhìn sâu vào trong mắt em
như thể nhìn sâu vào vào vũ trụ trong đêm tĩnh lặng
tưởng tượng nó như một giỏ táo chín dậy mùi thơm
chảy rỉ ra những tiếng chim của tình yêu ngọt lịm.
Từ đôi hông em mở ra những trang hoang dại miên man.
Từ biển của em khâu những con sóng lại thành tấm nệm
trải ra giữa một hư vô lỏng lẻo.
Và trên đôi chân chuyển động qua lại của em
anh mơ cùng đôi chân anh nhập vào làm một
mình cùng hướng về một ngôi nhà xinh đẹp.

Buồn

Buồn như đồng lá bị đốt cháy dở bởi tội dân chơi miễn núi
run rẩy nghe lời kinh của thiên nhiên.

Buồn như khúc nhạc không thể nào tắt được.
Như giám ngục hên hoang đến đều đặn cả bốn mùa
chiếm một góc dò xem mình có thể còn chịu được
với những trò nó ngẫu nhiên bày đặt, buộc phải chơi
mà không có thưởng vài đóa huệ, đóa hồng
không số nhà để gửi một dòng tin:
“Y. anh đang nằm ốm nặng
trong ngôi làng chỉ có mỗi lang băm, thôi!
còn chỉ biết tự chôn mình trong câm lặng”.

Dưới vành môi

Dưới vành môi là cánh chim nâng bầu trời
để đôi tay hái những con sóng rờn rờn treo trong bóng tối
của con đường dẫn đến hư vô tìm những hạt ngôn ngữ
rồi trở ra, gieo xuống thành một đóa hoa của lửa
thieu đốt mọi vũ trụ đã từng thất lạc.

Dưới vành môi là con đường của bông tơ
làm những ngọn núi đổ sập xuống đại dương
nâng con thuyền Noah lao đi vun vút
đạt vào thế giới này được tạo nên
từ tiếng vọng của một thế giới khác
nơi anh và em là hai kẻ sống sót cuối cùng
lấy bẫy đặt chân lên.

Hai thùng nước đắng

Có một vị thần đã trôi ra ngoài trí nhớ của loài người
và gửi lại cho em đôi mắt buồn hơn là tàn tích.
Thôi hãy đừng cho nhau những hoa trái của mùa này
vì anh sợ mùa sau sẽ không còn vị ngọt
vì chúng ta là hai thùng nước đắng
rồi sẽ tưới vào nhau đau đớn.
Ôi tiền, tiền,...
thứ làm ta luống cuống lục tìm trong túi
như lục tìm một cuộc cách mạng.

Tranh: Picasso

Bài hỏi tường số 1

Ôi em yêu! của những ngày xa thăm
đêm nay hết rượu anh cầm lại cây đàn
hát lên bản tình ca tan nát:

Ôi em yêu
vì sao chúng ta đã cất lên cùng một âm điệu
rồi lại xa dần trong một bản nhạc.
Vì sao cũng cùng một cách mà anh phải
khổ đau lâu hơn những con người khác.

Em không ngừng bỏ anh
em không ngừng góp phần thay đổi
số phận của anh bây giờ, anh còn thấy rõ
ngay giữa những bức tường
con họa mi trốn thoát
sau lưng vầng trăng xanh.

Bài hồi tưởng số 2

Tay tôi luôn vào váy nàng ướt sũng
và tiếng rên khe khẽ của mùa xuân
tiếng thì thầm của bùn lầy, lau sậy
bí ẩn muôn đời bất tử trinh nguyên.

Bài hỏi tương số 3

Chỉ còn tiếng côn trùng đang trùng tu cho thời gian chơi vui
trên vườn tược mùa thu khốc rồi lại ngủ
chỉ còn lại anh ngồi ôm những ánh
vàng đang bay bóng một ngôi đèn.

Bài hồi tưởng số 4

Những mùa thu cầm
trong trái chín người tình
đêm mơ hồ cánh bạc
chở hạt mầm biệt ly.

Đừng chất vấn phôi pha
trên đôi môi lộng lẫy
đã một thời vì ta
mà hái hoa huyền diệu.

Những mùa Thu cầm
trong trái chín người tình.

Bài hỏi tường số 5

Giữ chặt nhau trong say đắm của tình
thời gian như người lính kiên trì công phá
trái tim ta đan thành cây thập giá vững vàng
treo những tội lỗi thành món quà dâng hiến.

Bài hồi tưởng số 6

Gửi em yêu dấu!

sáng nay trên mảnh đất nát nhàu anh cố gieo ít hạt
và đàn chim đến, vây quanh anh nịnh hót
với những hạt mầm anh định gửi cho em.

Em đã từng cho anh nơi trú ngụ mê hồn
nơi tĩnh lặng mà anh hằng mơ ước
nơi anh sáng tạo nên những mùa màng không sao mỏi mệt
từ chiếc giếng trời nơi em chảy bạo liệt vào anh.

Nhưng! súng, gươm đã đến
và dò ra điểm yếu của đôi mình rồi chia cắt.
Từ phương trời, anh và em
có về lại được vườn hồng.

Bài hỏi tường số 7

Lặng lẽ sóng Anh trườn lên chiếm lấy
những ám ảnh cũ làm cho những cơn điên mới
thường xuyên nói rộng tới vô cùng.
Em! anh đã mài miết sản em
như sản một giấc mơ trong miền cổ tích
nhưng người thợ sản với đầy đủ dụng cụ trữ tình
luôn trở về với đôi bàn tay hoang vắng.

Bài hỏi tương số 8

Anh yêu em nơi trái tim triều lên
yêu hằng cửu đôi môi mềm đã liếm
mật mùa xuân ra khỏi miệng của anh
và thổi vào một mùa mê mết.

Anh yêu em nơi trái tim triều lên
yêu đôi mắt rướn vừa chạm vào huyền diệu
chợt xòe ra một biển long lanh.
Yêu chiếc váy đung cả mùa xuân phấp phồng tiến lại
lung linh đôi chân thời gian như một lá thư tình.

Bài hồi tưởng số 9

Khi em đang làm tình ở một nơi nào đó
thế giới thản nhiên như bản tính của người
nhưng tâm hồn tôi vội chạy đi và lỏng lẻo
tìm những vật cớ vừa với niềm đau khổ của tôi.

Bài hồi tưởng số 10

Em đến bước chân nhưng êm ái
ánh mắt mặt trời xua đuổi bóng đêm.
Em đến bằng hương thơm thuốc phiện
gây lại cơn ghiền của kẻ cai nghiện lâu năm.

Bài hồi tưởng số 11

Ôi những vệt thắm của thịt da
và hơi thở gấp gấp sai vắn.
Bờ cát trắng như xương
vàng trắng bùng lên hư ảo
Những môi hôn đã rơi vào biển quên lãng
tiến dần lên ánh chớp một đóa hồng.

Bài hồi tưởng số 12

Đây một mùa đã từng dẹt mọng
rối rời đi hai mươi năm, có lẽ!
những ngôn ngữ cố gắng nối liền giữa hai ta
giờ đã mọc thành rừng, và ta chỉ thể
một mình nghe ngòi đến dâng sóng
mùa đông âm thầm trong những mạch gân.

Hai mươi năm...
giữa phố nằm im cho ta bước đến tận cùng đơn độc
vĩ cầm chầm lổm đổm hoang vu.

Bài hỏi tường số 13

Vườn treo những nốt già nua chảy xệ xuống đất mềm
những đêm một mình nhìn trăng mở ra miền man dòng ký ức
nhớ khoảnh khắc đôi mắt em chảy lệ âm thầm
tươi mùa xuân của tình yêu chuyển sang mùa hạ.

Bài hồi tưởng số 14

Say trong những nhạc điệu du dương bước lão đảo tới em.
mắt anh mơ về một mùa ánh sáng tràn trẻ con cái
nhưng ngòi bút đã vội vàng gieo xuống trang giấy hoang vu
vườn hư ảo nở đầy hoa thánh thiện.

Bài hỏi tường số 15

Hai người tái sinh
trong cùng khoảnh khắc
ngồi vào mong manh.

Bài hồi tưởng số 16

Sương thu tạnh
dưới ánh trăng mỏng mảnh
những chú chó chia buồn cùng anh
nỗi buồn bị em ruồng bỏ.
những tiếng kêu ư ử buồn thương.

Những chú chó trung thành ơi
hãy đứng dậy cùng ta
đi khắp núi đồi dưới ánh trăng bàng bạc
trên lớp lá mùa thu vàng như vẩy cá
óng ánh hồn xưa dấu vết địa đàng.

Bài hồi tưởng số 17

Chiều tà lời ca như sương khói
tiêu điều ta về lại dòng sông
người yêu xưa đẹp đóa hoa hồng
bây giờ trôi dạt hư không.

Mây xưa ta kết ngàn con sóng
đổ hết mùa xuân đóa hoa lòng
mà trăng xưa đã bao lần cô độc
viết lên trong bóng tối hoài mong.

Người yêu xưa đẹp đóa hoa hồng
bây giờ trôi dạt hư không.

Bài hồi tưởng số 18

Nụ cười của em đã thien niêm do dự nơi ta
mùa đông bỗng hóa mùa say đắm
lưỡi dao ta bị tước từ em
ném xuống thành đóa hoa tươi thắm.

Tù và vang lên những con sâu bật dậy
những con voi rầm rập xếp hàng chờ hiệu lệnh đêm nay
hãy hái những vì sao tỏa sáng
rót những cốc đồng xanh mát lạnh
cho đoàn quân ra trận một mất, một còn.

Bài hồi tưởng số 19

Bởi tiếng cười em như ngọc rắc trong đêm
bởi đôi mắt em vắt kiệt cùng ánh sáng
những dòng sông cúi mình về đồng
và thân chết say bên khe cửa
lưỡi hái đỏ như hoa chảy ướt bậc thềm.

Bởi những vương hầu xúng xính huênh hoang
giành giạt nhau trước nhà em inh ỏi
mà anh - một người ăn mày rách rưới
lên đến được giường ngà ngọc của em.

Đêm trong đêm nhưng nhúc đèn vàng
tay trong tay, ta chạy qua cảm dỗ
bỏ lại sau lưng những mưu đồ thành phố,
hóa vào hoa trời, biển cả hát hồng hoang.

Bài hỏi tường số 20

Cho tôi hoài ngợi ca
những đền đài đổ nát.
trầm ngâm, lạnh lẽo, bất cần
không còn những tín đồ lui tới
không cần cố gắng giữ nghiêm trang.

Những lúa đầu mùa, những cây trái ngọt
những rượu, hoa xinh nhất đã dâng người
những vết in gối quỳ, lời khấn nguyện
gửi cho người mơ ước hão huyền sao.

Không còn huy hoàng, không còn tráng lệ
người lui về cúi mặt trầm tư
thay cho những tiếng nguyện cầu quái quỷ
là bước hư vô, rên rỉ côn trùng.

Bài hồi tưởng số 21

Đâu những ngày mơ vàng rực rỡ
chừ hoa rơi, mùa vỡ, trăng tan
chừ cuộn cuộn bão giông, trập trùng hoang mạc
chừ giáo gươm sét rì chát chổng
chừ nơi nơi xương trắng, quạ lỏng chiều hôm.
Trên đỉnh núi xa, cao chát ngắt
ta nhìn vào bội bạc của em
nổi đau bại trận vây quanh
trái tim ngấm độc, ói dòng máu đen!

Bài hồi tưởng số 22

Hãy lấy khỏi đây tiếng họa mi
như nước chảy trong vườn
những lòng đêm buồn mưa xưa cũ.

Bầy ngôn từ lặng im hành động
ẩn mình trong những tạo vật như mơ
luôn đặt ra khắc giờ quay lại.

Hãy lấy khỏi đây cái dốc ta ngồi
dưới ánh trăng như mù trong tháng Chín.

Uyên ương

Đi qua những tháng năm gian lao mà bên đẹp
thân hình tiểu tụy của em là tinh thần lớn của anh.
Con run rẩy của em làm trái tim anh co lại
tuôn ra những đợt sóng đến vô cùng.

Những trò hề làm với đôi ta rồi quay lại nắm mồ.

Không giây phút nào hạnh phúc rời uyên ương
sự tin tưởng như mặt trăng thay lại mặt trời rạng rỡ.

Anh sẽ cười trong những khắc giờ của cái chết
như một cuộc dọn nhà để đón em về.

III. Cõi mây (thơ của thuở đôi mươi)

Áo tôi, túi vải lên đường
ý thu hoang tưởng, trăng hường đôi xa
chín rồi những trái phôi pha
dong buồm nhẹ băng, nương nhờ tiêu dao.

Đêm qua núi mùa xuân

Đêm qua núi đầy gió
hơi thơm của mùa xuân
trăng nhảy trời lỏng lẻo
gió thổi xuôi xuống đồng.

Hai mươi mùa lặn đạn
dùng chân chùi tóc sương
thấy quê hương xa cách
phía chân trời xanh xanh.

Gác xưa

Trăng sáng không ngủ được
ra vườn thấy hoa rơi
liều thấp thoáng sông biếc
sương ren núi đơn côi.

Gác xưa trăng vẫn đến
hoa xưa vẫn nở đều
gió đêm nay trở lạnh
nhắc chuyện mình xa xôi.

Nhật ký mùa thu

Vàng trắng, thấm đẫm sương
Nhạc mơ hồ du dương
Bao la trời cô quạnh
Gợn sóng vàng miên man.

Mùa thu nàng đã sang
Mang dấu tàn, tan hoang
Trên những vùng rặng sáng
Hương gió ngàn đi hoang.

Khi mùa thu đi

Khi mùa thu đi
anh quay trở lại
núi đồi còn đâu
những miền hoang dại.

Khi mùa thu đi
anh quay trở lại
bên bến ngày mai
xuôi dòng chảy mãi.

Ôi nhớ làm sao
chiều tà đỏ thắm
dệt những hàng cây
trên đường xa thẳm.

Ôi nhớ làm sao
đêm màu bạch nguyệt
che dấu đôi mình
trao tình bất tuyệt.

Anh hát cho ai
cây đàn cũ kỹ
bằng tiếng kinh cầu
rung dây sét gở:

“Thôi chờ gì mùa thu
đưa ta về ngày cũ
chỉ thấy vầng trăng xưa
cháy đầy trời thương tiếc”.

Khi mùa thu đi
anh quay trở lại!
núi đồi còn đâu
những miền hoang dại.

Qua cánh đồng hoa

Đi về qua cánh đồng hoa
trăng lên sương xuống xốt xa muôn phần
hoa rơi đẹp đến nỗi lòng
xác hoa theo gió bay vẫn khắp nơi.
Trăng mờ thành quách xa xôi
ngàn năm mơ ngủ còn trôi bóng đời
đêm thanh vắng một câu hò
giác quê trùm cả đôi bờ sông trăng.

Đêm Đà Lạt

Đêm về trên phố nhỏ
đèn khuya lẩn ánh trăng
xa xanh xanh đôi cỏ
mắt hổ đêm long lanh.

Phố trắng chìm trong hoài niệm
ta về áo ướt bụi trắng
gió ơi đừng ca hát nữa
gieo đau quá đổi vô tình.

Đời anh không dừng lại một bến bờ

Anh biết rồi em cũng bỏ anh
nhưng thôi không nói nữa
chuyện ngày mai sẽ rõ
còn bây giờ là thời gian tình yêu đôi lứa
sống hết mình thôi kệ ngày mai.

Anh biết rồi em cũng thất vọng vì anh
bởi tình yêu chỉ là tình yêu đơn giản vậy
không nên tin suốt đời có nhau dù em mong mỗi
đời anh không dừng lại một bến bờ.

Thôi cứ tựa vào nhau tìm hơi ấm
rồi ngày mai mây trắng lên đường
đành để lại nỗi buồn cho em vậy
đời anh không dừng lại một bến bờ.

Trăm tư

Lấy ra từ bóng đêm
một vầng trăng êm đềm
soi mình vào trăng sáng
thấy tháng ngày đơn côi.

Lấy ra từ sóng biển
được ngàn mây trắng bay
tìm trong ngàn mây trắng
thấy tháng ngày phiêu du.

Ta ném bút lên trời
đào sâu huyết biển khơi
chôn triệu năm sóng dôi
mà lòng vẫn chơi vui.

Có một lần

Có một lần anh ngộ ý cùng em
bao năm nỉ, biết em còn nhớ?
ngày ấy em chối từ khéo léo
trong đón đầu anh lặng lẽ ra về.

Từ đó em không về quê nữa
anh bận lòng với việc đồng nương
những đêm một mình cùng trăng sáng
ngoảnh mặt buồn bao tháng năm qua.

Cây dương lớn ngoài sông già lặng lẽ
tóc trên đầu đã bạc gió sương.

Giờ gặp lại hai mảnh đời khác biệt
lão nông nghèo, một bà chủ giàu sang
và chắc em cũng không còn nhớ nữa
có một lần anh ngộ ý cùng em.

Với Huế đêm trăng

Tôi cõi nàng ra trong im lặng
kiêu kỳ hé nở nụ đào mơ
hương trinh miên man trôi dòng lạnh
mây ngàn xa thương cố đô.

Xin hãy dắt tôi đi

Xin hãy dắt tôi đi bằng đôi mắt của Người
giữa đêm tối bao la xin chỉ đến thờ cho tôi nguyện
nơi tôi được ban những dấu hiệu của riêng mình.

Từ những chiếc lá hòa âm ly biệt
mùa thu dâng lên lớp lớp huy hoàng.
Từ tiếng rống của đàn bò đủng đỉnh
dưới vầng trăng mưa chậm bao la.

Khúc của đường cùng mở ra ánh sáng
những chân trời chân ngắn, chân dài.
Vũ điệu ngày đêm sóng đôi kì diệu
chuyển vào trong tôi niềm sáng tạo miên man.

Xin hãy dắt tôi đi bằng đôi mắt của người
giữa đêm tối bao la xin chỉ đến thờ cho tôi nguyện
nơi tôi được ban những dấu hiệu của riêng mình.

Hạnh phúc qua đi

Mùa đi anh đứng lại bên đường
thoảng mùi hương cũ vấn vương
mùa đi kỷ niệm như sương giá
giăng núi sông xa thấp thoáng buồn.

Mùa đi mùa của tình êm ấm
đi bước nhau trong những điệu âm.
êm êm của gió ru tình
của trăng, hoa dại, dòng sông
của những phút giây không gì đổi được
cỏ nhàu, tóc rối đăm mê.

Mùa đi hạnh phúc qua đi
em đi xa có nhớ về.

Đêm từ Lãk đến Lâm Hà

Chừ núi cao trắng tạnh
mắt biếc còn long lanh
vương vương trên áo tuyết
bóng mùa thu mong manh.

Lẩn mình vào hoa khói
theo bước gió thanh thanh
tháng năm đầy than vãn
giữ sạch lệ hai hàng.

Tự tặng

Gió trời lồng lộng tự do
rong chơi qua những tháng ngày trần gian
địu dàng một kẻ đi hoang
tâm hồn lơ đãng, tay mang huyền cầm.
Hát ngợi ca những sắc màu
bão, trăng, vũ trụ, muôn loài thiên nhiên...
theo chân trình nữ thần tiên
lạc đường vào mộng triển miên hoa tình.

Qua Lam Sơn viết tặng

Núi cao hể núi cao
đưa tay nâng vũ trụ
xưa dưới chân chiến địa
giáo gươm mài sáng choang.

Chí anh hùng đầu thoáng
vó ngựa chiến còn khua
tiếng thét xưa xung trận
máu tanh đến bây giờ.

Núi cao hể núi cao
chừ ta qua sông lạnh
âng sáo động ngàn lau.

Đi cấy

Thất thời về đi cấy
nhìn thấy trong mưa xanh
những cánh đồng bông bột
lệ ngày xưa long lanh.

Làng lười

Làng ngủ nướng
giữa mùa vàng
tiếng chó hoang vu sủa
kẻ trộm về tay không.

Qua Quảng Ngãi

Qua Quảng Ngãi nhớ người tình cũ
áo trắng thương ai trọn tấm lòng
núi Ấn, sông Trà e lỗ hẹn
thôi đành nhân nỗi nhớ vào trong.

Chốn xưa

Mùa qua luân chuyển sắc màu
kia xanh trước mắt trời mau rõ ràng
vàng kia dẫn đến xanh tan
vào trong hư tận, mệnh mang tháng ngày.

mùa qua nào níu được đầu
xuân đầy ánh sáng đã mau thu vàng
nhìn theo nước chảy lênh lang
nỗi niềm xuân ấy, còn mang theo lòng.

Chốn xưa vàng võ hoàng hôn
ương men kể lá giọt buồn lạnh tanh
kỷ niệm xưa thấm đẫm lòng
một mình, một bóng nương dòng dẫu xưa.

Hoài niệm

Đất nước ngàn dòng sông
đầy đầy những cánh đồng
những đêm trăng đầy mộng
ta xuôi về mênh mông.

Say

Cả mùa thu, tôi lặng người đi
trước vẻ đẹp của lá vẻ trong đất
đẹp hơn cả những vàng quý giá
lách cách kêu từ biệt nhẹ nhàng.

Lặng người đi tôi bước vào rừng
lạc mình trong sương mờ của sớm
nâng lá uống ngọc trời cao xuống
ngỡ là tiên uống rượu bàn đào.

Vậy là say tôi đã lỡ say
nên không thấy đường về, lạc lỏng.
rừng cây ngủ che đường xưa lại
bàn chân quên nhịp bước vô hồn.

Giấc mơ trên một điệu nhảy

Ta dắt nhau bằng đôi bàn tay
ta dìu nhau bằng ánh mắt
ánh mắt thơm lòng tình ái
và nụ hôn kề cận đường dài.

Ta dắt nhau vào những mùa xuân
những thảo nguyên tươi xanh ca hát
gió lồng lộng mát vào tận đáy
hai tâm hồn cháy bỏng yêu thương.

Ta sẽ thành những chú ong chăm
em chần cừ, anh chăm cày cấy
lật lên những cánh đồng màu mỡ
mật của mùa thu hoạch cho nhau.

Ta dắt nhau bằng đôi bàn tay
ta dìu nhau bằng ánh mắt
ánh mắt thơm lòng tình ái
và nụ hôn kề cận đường dài.

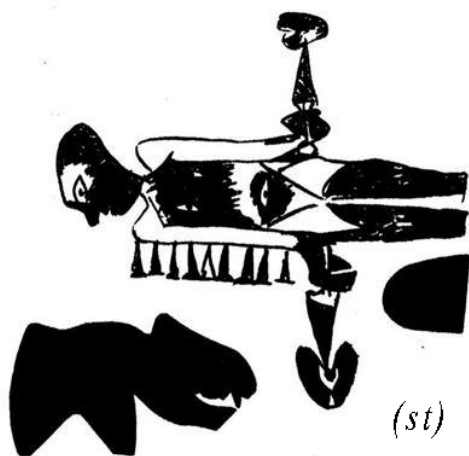
Tương tư

Dăng dăng mặt đất vàng óng ả
ánh, ánh ban mai lả lướt gieo
ngọc chảy long lanh, mây hồ hững
gió về ta ngỡ tiếng đàn lay.

Núi mỏng làn sương ngờ buổi mộng
của chiều hôm trước chửa tan đi
chiếu chẵn còn sót đôi hơi ấm
còn sót mùa xuân ở đâu đây.

Xin đừng nhắc lại

Xin đừng nhắc lại anh ơi!
thời gian như nước qua cầu cuốn trôi
bao nhiêu kỷ niệm tuyệt vời
những ngày xanh thắm của đời đời ta.
Xin đừng nhắc lại van mà!
ngày qua, nối tiếp ngày qua đâu rồi
tình yêu của thửa ban đầu
cuộc đời em đã trao người khác anh.

Đề tặng đêm hoa quỳnh

Tôi mê em
tôi mê em!
mê trong đôi mắt mùa thu lên
có ánh thơ ngậy nào phiêu dạt
thơm thơm hương sắc của vô tình.

Rồi để đêm nay lặng một mình
không gian trong vắt vèo thẩn tiên
hương lên vạn dặm, mệnh mông nói
châm sáng ngàn sao đã bỏ quên.

Cùng với vầng trăng xanh bao la
quỳnh ngậm với sữa trắng nõn nà
quỳnh hương lan tới vùng đen thẳm
vĩnh cửu bao trùm chợt tan ra.

Đêm ở bên hoa

Suốt một đêm bên hoa
tiễn một mùa đi xa
từng cánh rơi rơi xuống
mặt hồ ánh trăng ngà.

Nhớ xưa em hôn đôi
mắt buồn lệ chiều xa
đỏ dành em anh hát
lời tình ca dịu dàng.

Mỗi bài thơ anh tặng
một hoa hồng cho em
và đã thành quen thuộc
em tặng một nụ hôn.

“Chỉ hôn thôi là đủ”
em thì thâm bên tai
anh dịu dàng nhắc khẽ
“phải một cái hôn dà”i.

Đêm nay bên hoa rụng
mắt cay kỷ niệm xưa
phố còn ai để hỏi
em về đâu trên đời.

Tặng mỹ nhân

Trân châu, mã não dội sáng ngời
lại thêm rượu quý ủ lâu đời
gái tơ uyển chuyển theo nhạc điệu
lâu đài, thành quách kiếm lô xô.

Chuyện xưa nằm lại miền mây trắng
một sớm mình qua bãi chiến trường
thành xưa đổ nát còn đây
khen cho người đẹp khéo tay chôn vùi.

Tình ta nông nổi

Bão đã tan rồi
tình ta nông nổi
thuyền mơ chìm sâu
trong lòng xanh cỏ.

Bão đã tan rồi
hai người tội lỗi
hận thù nhìn nhau
giữa đời lặn lội

Anh bước đôi chân
ngả về trăng tuyết
giăng giá đêm đen
pha màu nhung tiếc.

Anh bước đôi chân
qua đời yên vắng
những đôi tình nhân
ẩn mình hò hẹn.

Không biết đêm nay
hai người hai ngã
có nhớ về nhau
trên đường xa lạ.

Bài thơ trên đường

Cô đơn bóng khách trên đường
bôn ba qua nỗi vô thường mùa thu
tiếng tơ lạnh lạnh âm u
bước chân vương vীu giữa chiều lặng im.

Sương phơi, gió gởi nỗi niềm
trăng lên, rừng úa quay nhìn ngày qua.
bao nhiêu rồi những mật hoa
bao nhiêu rồi những tháng ngày gió giông.

Gương trong đà hóa mơ màng
xanh tươi cùng lúc héo tàn về đây
cánh bướm lẩn khuất chân mây
sông dài mê mãi, nào quay về nguồn.

Bên đường mắt lệ nào tuôn
mái tranh êm ấm, vấn vương khói chiều.
nổi lòng thắm đằm quanh hiu
những miền quán trọ ít nhiều đã qua.

Tình xưa lặng lẽ phôi pha
bước chân nặng trĩu, đường xa gập ghềnh
mơ xưa chừ hóa hảo huyền
tóc xanh mây khói về trên tháng ngày.

Một mình, một bóng ai hay
gởi thân đất khách, cỏ giày mộ hoang
chùi giòng lệ, ngỡ sương tan
chảy trên khóe mắt úa vàng xa xăm.

Trăng tà, gió lạnh căm gan
tỳ bà lạnh lạnh ngổn ngang đất trời.

Chiều mùa thu đi

Chiều nay mùa thu đi mất rồi
chìm trong sâu vắng dòng sông trôi
vàng rơi bay về nơi xa vắng
lặng buồn ai đứng nhớ người thôi.

Làm sao cho quên hết đại khờ
vì sao ta mãi buồn ngẩn ngơ
mùa thu đi rồi quên, ta nhớ
bây giờ buông từng bước bơ vơ.

Giờ thu phai đi hết màu vàng
muôn trùng xưa trải bóng quan san
ai bước trong sương tìm hoa trắng
mơ cùng ai giữa cánh hồn hoang.

Làm sao cho quên hết hẹn thề
những ngày mong nhớ dài lê thê
chiều nay mùa thu đi chẳng về
nỗi buồn che kín khắp sơn Khê.

(st)

Mùa đi trên đất khách

Mùa đi trên đất khách
trăng dài gọi cố hương
bữa trước trên đường thăm
nay sáng về biển xanh.

Muốn dong buồm nhẹ bằng
bay biển biếc mênh mông...
lại cúi đầu lúng thẹn
chừ chí lớn chưa thành.

Mùa đi trên đất khách
trăng dài gọi cố hương.

Tiền em lần cuối

Cuối thu trăng gầy
Hàng thông vàng võ
ru tình đôi ta
đau buồn trên phố vắng.

Em không nói lời nào
anh cúi đầu lặng lẽ
cùng sóng bước bên nhau
buồn vui nào sót sè?

Tiền em thôi lần cuối
con đường muốn dài ra
vẫy tay người đôi ngã
phố trập trùng mây xa.

Hối tiếc

Môi êm ấm, dáng hình em thân thuộc
những bông hồng vừa chỉ cắm hôm qua
nhờ bàn tay em dịu dàng chăm bẵm
dành tặng anh mỗi buổi sớm yên bình.

Tất cả bỗng vỡ tan chốc lát
nằm lặng im phản chiếu đau buồn
chiếc giường trống mình anh đơn độc
rộng mênh mông trong những đêm dài.

Em đi thật anh thẫn thờ hối tiếc
xót thương mình, rồi xót thương em
ở nơi xa em có còn hạnh phúc
trong vòng tay một kẻ lạ nào.

Và mỗi lúc khi mặt trời bùng giãc
em có còn dậy sớm bên hoa
em có muốn quay về chẳng nữa
nếu biết rằng anh vẫn đợi chờ.

Có thể đã mất rồi tất cả
có thể sao vui một biển tình
anh nông nổi một đời ôm hối tiếc
có bao giờ em về lại bao dung.

Không đề số 1

Những bông hoa lách cách nở trong sương
chim sẻ mang theo ánh sáng cuối con đường
ngoại ô thanh khiết dần mờ ảo
chìm sâu trong tiếng Bolero.

Không đề số 2

Trăng non trắng lóng lánh
thiếu nữ giữa đồng đêm.
gió thu gõ vang núi
sông sầm, tiếng đò sang.

Không đề số 3

Nàng trắng xinh xắn đêm đêm
bú bên song nhỏ, tỏ tình với ta
khi rừng xanh ngát mùi hoa
dòng sông trước mặt, mờ xa cánh bướm.

Không đề số 4

Đừng khuyên tìm kiếm ở xa vời
hạnh phúc riêng tôi đủ nghĩa rồi
là khi tim đập, còn say đắm
còn gặm vui buồn để nhâm nhi.

Không đề số 5

Mùa xuân của chiếu chẵn chiều chuộng
cỏ cây xuân chứa đẽ hoang đàn
hoàng hôn sương chụm quanh ngòi bút
như cánh bướm xa nhớ cố hương.

Không đề số 6

Áo toi, túi vải lên đường
ý thu hoang tưởng, trăng hường đối xa
chín rồi những trái phôi pha
dong buồm nhẹ bằng, nương nhờ tiêu dao.

Không đề số 7

Rừng thẳm, trời xanh đã lên tơ
mùa xuân rạng rỡ nắng hoan hòa
ngàn hoa may áo bằng bướm bướm
gió lảng du cùng mây ước mơ.

Không đề số 8

Bây giờ ta hát điệu tàn
mưa xưa bụi lụi vào hoang.
Bây giờ ta tháo nhẫn vàng
đeo râu nhẫn gió thênh thang lên đường.

Không đề số 9

Chiều đổ - hoa trù tượng
trăng biên triển sông sương
mái tranh bên đường đón
ngàn khách về cố hương.

không đề số 10

Quê hương lặng lẽ đi về
xuôi con đò giữa đôi bờ nhớ thương
đưa tay khuấy nước trăng đêm
tuổi thơ ta lại hiện lên êm đềm.

Bài ca số 11

Vườn hoa hạnh trước thôn hư vô
muôn sắc mở cửa vào vô sắc
gió xưa đưa nhẹ tấm bản lễ
cúi đầu thân chết đón chào ta.

